

O jeziku mom maternjem...

Otvoriš oči.

Otvoriš oči i posmatraš svijet, malu kolijevku što te okružuje,
obojenu u bezbroj paleta, istesanu od najljepšeg drveta, ukrašenu raznobojnim
vezovima.

Svaka paleta umiva oči drugačije,
svako drvo miriše drugačije,
svaki vez izvezen drugačije.

Želiš to osjetiti na neki ljepši, mekši način.

Želiš tu ljepotu što vidješe oči pretvoriti u riječ,
što će slatkim uzdahom ljubeći vjetar žuboriti.

Vihoriti. Propeti se do planina. Do zvijezda.

Što će raznositi tu ljepotu miljama i miljama daleko.

Pa progovoriš.

Pogledaš u oči. Pogledaš u oči što uliju vjeru i nadu u tvoju dušu,
pa osjetiš kako ona treperi, ushićena k'o dijete.

Osjetiš kako tvoje tijelo obuzimaju trnci,
kako tvoje misli obavija tanahni, ružičast plašt, svilenkast,
koji ti mira ne da,
koji ti spavati ne da,
koji ti disati ne da, od neke tihe radosti.

I iznova progovoriš.

Oblak nad tobom. Oblak nad tobom se nadvi, kao zastava tuge sive.

Vuku te njegove oluje u svoje odaje.

Njegove kapi teku niz tvoje lice, dok gutaš njegovo sivilo.

Gutaš i gutaš te jadi, dok te ne počnu gušiti.

Opet progovoriš.

Svaka materija koju vidiš, svaka materija koju osjetiš.

Gomila se, negdje u tebi. Ona se gomila,
postaje biće u tebi, koje raste,
miješano od tuge i sreće, od bola i smijeha,
od mržnje i ljubavi.

Ono naraste, i nema više gdje,
skućeno, povijeno, skriveno.

Progovoriš i ono nestane.

Rasprši se u bezbroj izgovorenih riječi koje zrcale na blagom povjetarcu protkanom
znakovima ljubavi i sreće.

Ime i prezime učenice: Amina Jahić

Razred i odjeljenje: Id, opća gimnazija

Škola: Javna ustanova Gimnazija „Ismet Mujezinović“ Tuzla

Mentorica: Majda Švraka, profesorica bosanskog jezika i književnosti